

AVI: 3 | AVI nieuw: M4

Avontuur in de woestijn

Pieter van Oudheusden en Mark Janssen

DELTA S

Het ruikt altijd lekker bij Zorah thuis.
Zorahs mama brengt een schaal met
koekjes.

Zorahs mama vindt de taal van dit land
moeilijk.

Daarom lacht ze veel.

Liza was al vaak bij Zorah thuis.

Zorah is haar beste vriendin.

Vandaag blijft ze bij haar slapen.

Voor het eerst.

Zorah trekt haar mee de trap op.

Op zolder staan koffers,

vol oude jurken van Zorahs mama.

Die trekken ze aan.

Die oude jurken aantrekken
mag best van mama.
Papa is streng, zij niet.

Die nacht slapen ze in de tent.
Ze liggen knus in hun slaapzak.
'Ik ben niet moe.
Jij wel, Liza?'
'Nee... Een beetje.'
'Goeie tent, hè?
Net alsof we echt in de woestijn zijn.
Jij en ik onder de sterren.
Wie weet wat er vannacht gebeurt.
Misschien wel iets heel spannends.
Dat zou tof zijn.
Hè, Liza... Liza?'
Geen antwoord.
Liza slaapt al.

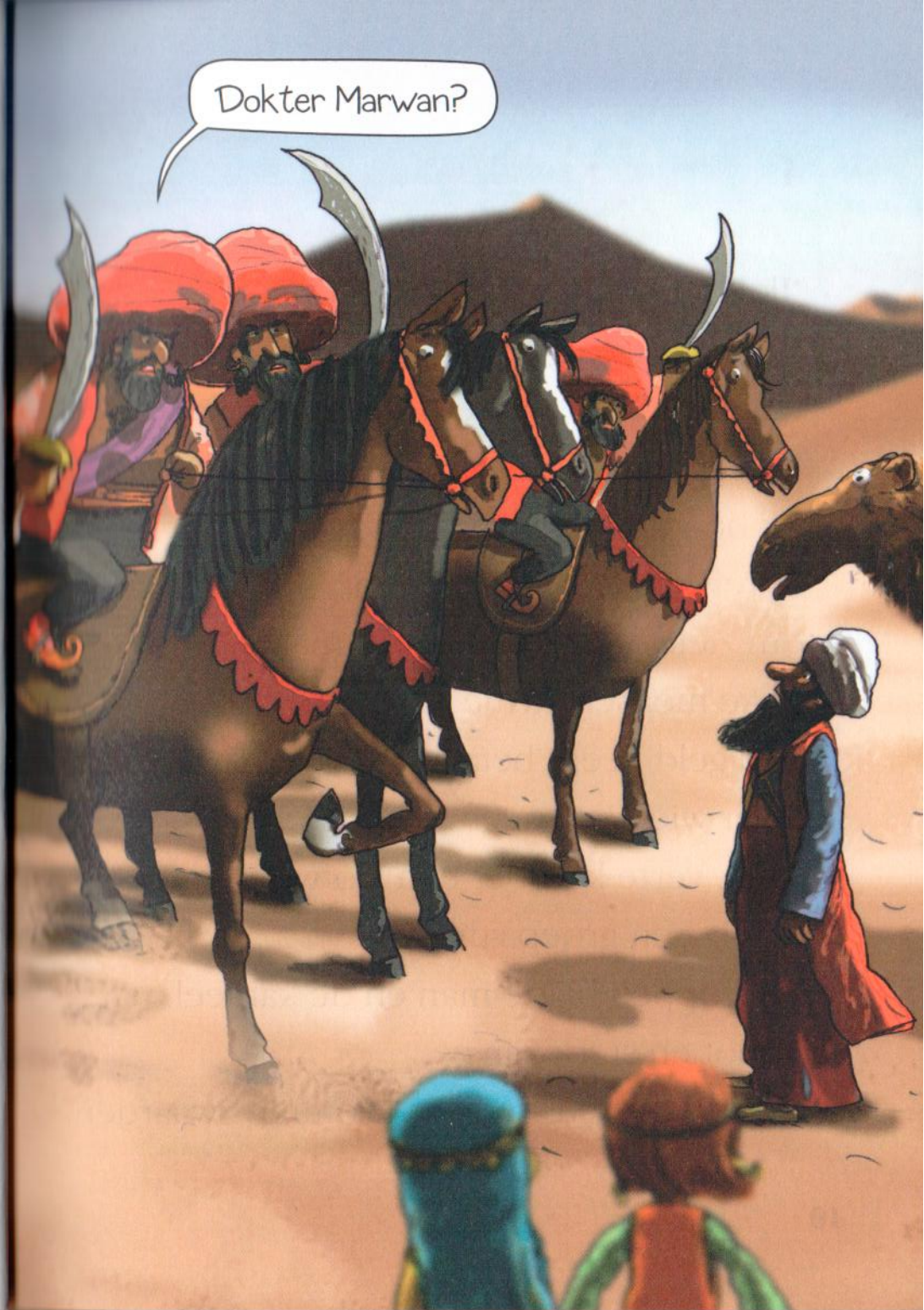

Zonlicht valt de tent binnen.
Zorah wrijft in haar ogen.
'Is de nacht nu al voorbij?
Waarom heeft mama ons niet wakker
gemaakt?'
Ze wurmen zich uit hun slaapzak.
'Waar zijn onze eigen spullen?' zegt Liza.
Ze zien alleen maar de jurken uit de
koffer liggen.
De vloer is bedekt met zand.
Ze stappen uit de tent.
De lucht is strak blauw.
Zand stuift in de wind.
Een man staat naast een kameel.
Op de grond ligt een grote tas.

De man tilt hem op.
Hij duwt hem omhoog,
op de rug van de kameel.
Plof!
De tas valt weer op de grond.
De man schudt zijn hoofd.
De meisjes gaan naar hem toe.

‘Ik klim op de kameel’, zegt Zorah.
‘Jullie houden de tas omhoog,
dan bind ik hem met touw vast.’
‘Veel dank’, zegt de man.
‘Ik ben dokter Marwan.
Ik reis van dorp naar dorp,
om zieke mensen beter te maken.
Rijke mensen, arme mensen.
Wie geld heeft, betaalt.
Maar wie niets heeft, help ik ook.’
In de verte komt er een stofwolk aan.
Het is een groep ruiters.
Ze stoppen bij de man en de kameel.
Groot en sterk zijn ze,
met woeste snorren en kromme zwaarden.

'De sultan wil dat je komt.
 Er is een zieke in het paleis.
 De grootste vriend van de sultan.
 Niemand kan hem beter maken.
 Jij bent de beste dokter in het land.
 Daarom moet je met ons mee.
 Nu!'

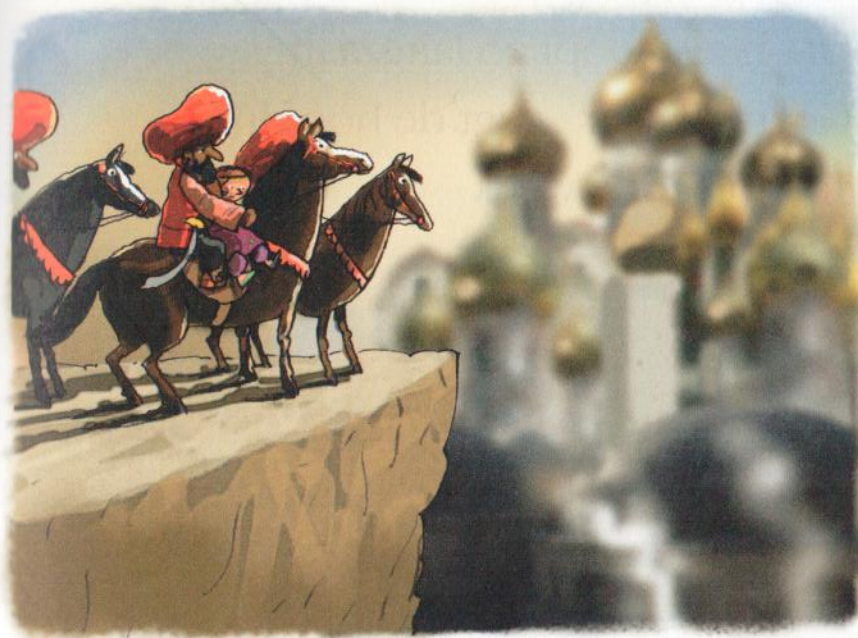
Opeens ziet een ruiter Liza en Zorah.
 Ze hebben al die tijd niets gezegd.

'Jij', zegt de hoofdman.
Hij wijst een ruiter aan.
'Geef je paard aan de dokter.
Hij heeft haast, jij niet.
Neem jij die kameel.'
'Maar...' zegt de ruiter.
'Dat beest loopt zo langzaam!'
'Geen gemaar', zegt de hoofdman.
'Tot volgende week.'

Een man grijpt Liza vast.
Met een zwaai zet hij haar op zijn paard.
Een ander pakt Zorah bij haar jurk.
En dan gaan ze op weg.
Ze rijden uur na uur,
tot het paleis in zicht komt.
De koepels glanzen in de zon.

De sultan zit op zijn troon.
 Hij staart somber voor zich uit.
 Er klinkt herrie op de gang.
 Hij wil opstaan en brullen:
 'Stil! Er is hier een zieke!'
 Maar dan komt dokter Marwan binnen,
 gevolgd door de ruiters.
 Hij kucht en kijkt naar de ruiters.
 Naar hun woeste snorren.
 En vooral naar hun zwaarden.

Marwan!
 Wat ben ik blij dat je er bent!
 Er zijn al zo veel dokters geweest.
 Niemand kon mijn vriend beter maken.
 Maar jij vast wel.
 Jij bent de beste dokter in mijn rijk!

Ik doe mijn best,
 hoogheid.

Iedereen loopt achter de sultan aan,
in een lange optocht.
Ook Liza en Zorah.
Ze gaan een deur door, een zaal in.
De ogen van de meisjes worden groot.
Midden in de zaal staat een bed.
Het is bedekt met kussens.
Op de kussens ligt een aap.
De aap is dik.
Erg dik.
De sultan streelt zijn kop.

Dit is Pasja.
Hij is mijn beste vriend.
Hij vleit niet, liegt niet.
Hij bedriegt me niet.

Maar het gaat slecht met hem.
Hij speelt niet meer.
Hij lacht niet meer.
Hij heeft nergens zin in.

Dokter Marwan loopt om het bed heen.
 Hij kijkt in de mond van de aap.
 Luistert naar zijn hart.
 Geeft een tikje op zijn knie.
 De aap doet niets.
 'Tja', zegt dokter Marwan.
 Hij werpt een blik op de zwaarden.
 'Dit is een moeilijk geval...'
 Het gezicht van de sultan betreft.
 'Als zelfs jij het niet weet, Marwan...'
 De sultan roept een dienaar.
 'Geef Pasja vijgen en druiven.
 Lekker veel.
 Wie weet knapt hij daar van op.
 Eten is goed voor hem.'

Ik weet wat die aap mankeert.

Jij?!

Het wordt stil. Doodstil.
 De sultan kijkt Zorah verbluft aan.

Ja. Die aap mankeert niks.
 Hij is gewoon veel te dik!
 Net zoals zijn baas!

Dat! Is! Niet! Waar!
 Die aap is best dik, maar ik niet.
 Ik ben hooguit een beetje...
 Nou ja, stevig.

Uw aap beweegt te weinig.

De sultan wenkt een dienaar.

Laat Pasja een rondje om het paleis rennen.

U moet zelf ook meedoen. Dat is goed voor u.

Als het echt moet...

Dienaar, ren jij eens een rondje om het paleis. Dat schijnt goed voor mij te zijn!

Nee. U moet het zelf doen. Anders heeft het geen zin.

Goed, goed. Dienaar, haal mijn kameel!

U snapt het nog steeds niet. Niet uw kameel moet rennen, maar u!

Hm. Als het echt niet anders kan...

De sultan lijkt al niet zo boos meer. Hij klapt in zijn handen.

Naar buiten, mensen. We rennen om het paleis heen. Dat is goed voor jullie!

Iedereen rent een rondje om het paleis.
Ook Pasja de aap, dokter Marwan,
de vrouw van de sultan,
al zijn zonen en dochters.
Weer in een lange optocht.
De sultan hijgt van het harde rennen.

Puf.. Puf..
Genoeg voor vandaag.
Morgen weer.
Maar ik voel me al veel beter.
En Pasja ook.
Dat zie ik zo.

De sultan roept de meisjes bij zich.

‘Mijn dank is groot.

Wat kan ik in ruil voor jullie doen?

Ik vervul elke wens.

Geld genoeg.’

‘We willen maar één ding’, zegt Zorah.

‘Terug naar huis.’

Liza knikt.

Zorah en Liza vliegen door de nacht.
Onder hen glijdt de woestijn voorbij.
Het zand is wit in het maanlicht.
Ze moeten nog ver.

Ze geeuwen.
Zonder dat ze het willen,
vallen hun ogen dicht.

Het wordt langzaam licht in de tent.
 Een tram giert door de bocht.
 Duiven koeren.
 Een man op straat zingt luid en vals.
 Zorah kijkt Liza aan, nog half in slaap.
 Liza pakt Zorahs hand en knijpt erin.
 'Dikke aap', zegt ze.

Liza gaat weer naar huis.
 Ze geeft Zorahs moeder een hand.
 Die geeft haar een zak koekjes.
 Liza lacht.

Liza zwaait naar Zorah en haar moeder.

Ze loopt naar huis.

Het zand schuurt langs haar huid.

Het kriebelt tussen haar tenen.

Ze heeft zin om te dansen.

